

Ἐδίστασε. Τὸ τέλος τῆς φράσεως τῷ ἐκόσμιζε βεβαίως.

— . . . Τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου σου, εἶπε καταβάλλων προσπάθειαν.

Ἐκάρητο κρατῶν ἀπὸ τῆς χειρὸς τῆν Σολάνην ὁρθίαν ἱσταμένην.

Ἐκείνη τὸν ἠτένιζε περιπαθῶς διὰ τῶν μεγάλων καὶ ὑγρῶν ἐκ τῶν δακρῶν ὀφθαλμῶν τῆς.

— Δυστυχῆ Ρωμαῖε, ἐψιθύρισεν.

— Μὲ εὐρίσκεις μεταβεβλημένον, ἀλήθεια; ὑπεφάρμεν πολλά· προσεβλήθη ἡ ὑπερηφάνειά μας· τὰ ἄλλα εἶναι τίποτε. Εἶναι σκληρὸν νὰ βλέπῃ κανεὶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον συμβαίνει. Σὲ βεβαίω, ὅτι ἐκεῖ ὅλοι θὰ ἐφρονεύοντο εὐχαρίστως, ἀρκεῖ νὰ ἐσώζετο ἡ τιμὴ. Ἐπανήλθομεν διὰ τῆς Ἑλβετίας. Προσποιοῦνται ὅτι μᾶς λυποῦνται, ἀλλ' οἱ γείτονες μᾶς εἰρωνεύονται. Θὰ ἐκδικηθῶ καὶ ἂν πρόκειται νὰ χύσω ὅλον τὸ αἷμά μου. Εἰς κάθε βῆμά μας ἀπαντούσαμεν ἀπὸ τὸ Διζὸν περιπολίας, λογχοφόρους ἢ δραγόνους. Εἶναι πολὺ τολμηροὶ αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι καὶ φθάνουν εἰς τὸ Ὠτέν, δηλαδὴ ἐδῶ. Εἶναι ἐντροπή. Σήμερον τὸ πρῶτ' ἐπτά ἀπὸ αὐτῶν ἤθελαν νὰ μᾶς συλλάβωσι. Μᾶς ἐξέλαβαν διὰ στρατιώτας, διὰ κατασκόπους, δὲν εἰσέφυγον καλὰ, διότι δὲν καταλαμβάνω διόλου τὴν γλῶσσάν των. Ὁ Οὐγὸς Σουβραὶ ὁμίλει μὲ αὐτούς. Ἐπὶ τέλους, ὁ ἀρχηγὸς διέταξε τοὺς ἄλλους. Ἐτραβήξαν τὰ λωρία διὰ νὰ μᾶς δέσουν καὶ νὰ μᾶς συλλάβουν. Ἐπροτίμων νὰ μὲ κάμουν κομμάτια, παρὰ νὰ μὴ σὲ ξαναἰδῶ. Οἱ Σουβραὶ ἐβγαλαν τὰ μαχαίρια καὶ τὰ ρεβόλβερ, τὰ ὁποῖα εἶχαμεν μαζὺ μας. Μάχη. Οἱ ἄλλοι εἶχον ὅπλα καὶ σπαθιά. Αὐτὸ συνέβη εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δάσους τοῦ Σαμπινιόλ. Εἰμποροῦν ἐκεῖ νὰ στήσουν σταυρόν, ἀλλὰ δὲν θὰ θάψουν ἡμᾶς. Ἐφρονέυσαν πέντε ἀπὸ αὐτούς· οἱ ἄλλοι ἔτρεξαν νὰ εἰδοποιήσουν τοὺς συντρόφους των. Ἄ! τοὺς ἀνδρῶν!

— Ἐπληγώθης, Ρωμαῖε;

— Ναί, εἰς Ἀμνθιλιέρ, πλησίον τοῦ Μετζ μαζὺ μὲ τὸν κύριον Ροβέρτον. Μία σφαῖρα μου ἐπέρασε τὸ χέρι καὶ μὲ ἐπλήγωσε καὶ εἰς τὸν ὦμον. Μετὰ τρεῖς ἐβδομάδας δὲν ἐφαίνετο πλέον. Οὔτε τὸ χέρι, οὔτε ὁ ὦμος μου ἐπονοῦσεν, ἀλλὰ ἡ καρδιὰ διὰ σέ. Ἐφοβούμην μήπως δὲν σὲ ξαναἰδῶ. Πόσον εἶσαι ὥραία! Τί ἀνάστημα! τί ὀφθαλμοί! Καὶ τὰ ὥραία μαλλιά σου, καὶ τὸ γλυκὸ σου χαμόγελο! Λοιπὸν νυμφεύεσαι;

— Πρέπει!

— Συναινεῖς πάντοτε νὰ τὸν νυμφευθῇς;

— Ναί.

— Θὰ ὀνομάζεσαι μαρκησία δὲ Τανναί-Κουλάνζ, σύ;

— Ἀλλοίμονον!

— Θὰ φύγῃς ἀπὸ τὴν πτωχικὴν αὐτὴν καλύβην καὶ θὰ ὑπάγῃς ὡς κυρία εἰς τὸν πύργον τοῦ Σεβάν;

— Βεβαίως.

— Καὶ εἰς τὸ μέγαρον τῆς παρόδου Ματινιόν, καὶ εἰς τὰ ἄλλα παλάτια τῆς

οικογενείας, διότι παντοῦ ἔχουν, εἰς Νεβέρ, εἰς τὸ Βερρί, εἰς τὴν Βαύκην, εἰς τὴν Νορμανδίαν.

— Ἀφοῦ πρέπει;

[Ἐπεται συνέχεια.]

*Κ.

Εἰς τὸ προσέχες:

ΔΙΑ ΤΡΙΑ ΡΟΥΒΛΙΑ

πρωτότυπον διήγημα

Ἀγαθ. Γ. Κωνσταντινίδου.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΒΑΛΕΡΑ

ΠΕΠΙΤΑ ΧΙΜΕΝΕΣ

[Συνέχεια]

Πῶς δύναμαι ἐγὼ νὰ ἀρνηθῶ ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ὁ ἀπόστολος Παῦλος καὶ τόσοι ἄλλοι Πατέρες καὶ σοφοὶ εἶπον; Ἐκτὸς τούτου, ἀλλίστα γνωρίζετε ὅτι τὸ νὰ φύγῃ δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς θελήσεώς μου. Ὁ πατήρ μου δὲν θέλει νὰ ἀπέλθω. Ὁ πατήρ μου μὲ κρατεῖ ἀκουσίως μου. Ὁφείλω νὰ τὸν ὑπακούσω. Ἐχῶ ἀνάγκην, λοιπόν, νὰ νικήσω δι' ἄλλων μέσων, καὶ οὐχὶ διὰ τῆς φυγῆς.

Ὅπως καθησυχάσητε, θὰ σᾶς ἐπαναλάβω ὅτι ἡ μάχη μόλις ἤρχισε, καὶ ὅτι βλέπω τὰ πράγματα πολὺ προϋμότερα ἀφ' ὅ,τι εἶνε.

Δὲν ὑπάρχει οὐδ' ἡ μικρότερα ἔνδειξις ὅτι ἡ Πεπίτα μὲ ἀγαπᾷ. Καὶ ἐὰν ἀκόμη μὲ ἡγάπα, θὰ συνέβαινε τοῦτο κατ' ἄλλον τρόπον καὶ ὅπως παρ' ἄλλαις γυναιξί, ἃς μοι ἀναφέρετε ὡς παράδειγμα. Μία κυρία καλῶς ἀνατεθραμμένη καὶ ἐντιμος, εἰς τὰς ἡμέρας μας, δὲν εἶνε τόσο ἐυφλεκτός καὶ ἀχαλίνωτος, ὡς αἱ ἑταῖραι ἐκείναι, ἐξ ὧν βρίθουσιν αἱ ἀρχαῖαι ἱστορίαι.

Τὸ χωρίον, ὅπερ ἀναφέρετε τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, εἶνε ἄξιον τοῦ μεγαλειτέρου σεβασμοῦ, ἀλλὰ δὲν ἐφαρμόζεται εἰς τὴν παροῦσαν περίστασιν.

Ἡ μεγάλη κυρία ἐκείνη, ἥτις ἐν Θήβαις ἡ Μεγάλη Διοσπόλει ἠράσθη τοῦ προσφιλοῦς υἱοῦ τοῦ Ἰακώβ, θὰ ἦτο ὠραιότατη. Τοιοῦτοτρόπως μόνον δύναται τις νὰ ἐννοήσῃ ἐκεῖνο, ὅπερ ὁ ἅγιος διαβεβαίωσεν, ὅτι εἶνε μείζον κατόρθωμα τὸ τοῦ Ἰωσήφ ὅτι δὲν ἤναψεν, ἢ τὸ ὅτι οἱ τρεῖς παῖδες τῆς καμίνου δὲν ἐγένοντο τέφρα ἐν αὐτῇ.

Ὁμολογῶ ὅτι, ὅσον ἀφορᾷ τὴν καλλονὴν, δὲν τολμῶ μὲν νὰ φαντασθῶ ὅτι τὴν Πεπίταν Χιμένες ὑπερβάλλει κατὰ τὴν καλλονὴν ἡ σύζυγος τοῦ Αἰγυπτίου ἐκείνου μεγιστᾶνος, μεγάλου αὐτάρχου, ἢ ὅ,τι ἄλλο τοῦ ἀνακτόρου τῶν Φαραῶ. Ἀλλ' οὐδ' ἐγὼ εἶμαι Ἰωσήφ, πεπρωμένος διὰ τῶσαν δώρων τῆς φύσεως καὶ προτερημάτων, οὐδ' ἡ Πεπίτα εἶνε γυνὴ ἀθηρσχος καὶ ἀσεβής. Καὶ ἂν οὕτως ἀκόμη εἶχε τὸ πρᾶγμα, καὶ ἂν ὑποθέσῃ

τις ὅλα ταῦτα τὰ φοβερά πράγματα, δὲν ἐξηγῶ ἄλλως τὴν ὑπερβολὴν τοῦ Ἀγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, εἰμὴ διότι ἔζη εἰς τὴν διεφθαρμένην καὶ ἡμιεθνικὴν ἀκόμη πρωτεύουσαν τῆς ἀνατολικῆς Αὐτοκρατορίας, ἐν τῇ αὐτῇ ἐκείνῃ, ἥς τὰ ἐλαττώματα τόσο σκληρῶς ἠλεγξε καὶ ἔνθα αὐτὴ ἡ αὐτοκρατορία Εὐδοξία ἐδίδε τὸ παράδειγμα τῆς διαφθορᾶς καὶ τοῦ σκανδάλου. Ἀλλὰ σήμερον, ὅτε ἡ Εὐαγγελικὴ ἠθικὴ εἰσέδυσσε βαθύτερον εἰς τοὺς κόλπους τῆς Χριστιανικῆς κοινωνίας, μοὶ φαίνεται ὑπερβολὴ νὰ θεωρῇται θαυμαστοτέρα ἢ παρθενικὴ περιφρόνησις τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰακώβ τῆς ὑλικῆς ἀφλεξίας τῶν τριῶν παιδῶν τῆς Βαβυλώνας.

Ἐν τῇ ἐπιστολῇ σας θίγετε ἐν ἄλλο ἀντικείμενον, ὅπερ μὲ κολακεύει τὰ μέγιστα. Καταδικάζετε, ὡς πρέπει, τὴν ὑπερβολικὴν μου αἰσθηματικότητα καὶ τὴν διάθεσίν μου εἰς τὸ νὰ συγκινοῦμαι καὶ νὰ κλαίω διὰ παιδαριώδεις λόγους, ὅπερ καλεῖτε δυστυχίαν ἐνίοτε. Ἀλλὰ τὸ γυναικεῖον τοῦτο πάθος τῆς ψυχῆς, ἥδη ὑπάρχον ἐν ἐμοί, τὸ ὁποῖον ὀφείλω νὰ καταστρέψω, νομίζετε ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸ ἀναμίξω μὲ τὰς προσευχὰς καὶ τὰς μελέτας μου, καὶ μολύνω αὐτάς. Ὑμεῖς ἀγνωρίζετε καὶ ἐπαινεῖτε ἐν ἐμοὶ τὴν ἐνεργητικότητα τὴν ἀληθῶς ἀνδρικήν, ἥτις πρέπει νὰ ὑπάρχῃ εἰς ἐκεῖνον ὅστις ἐπιθυμεῖ καὶ σκέπτεται νὰ ὑψωθῇ πρὸς τὸν Θεόν. Ὁ νοῦς, ὅστις μάχεται διὰ νὰ ἐννοήσῃ αὐτόν, πρέπει νὰ ἦναι ἰσχυρός. Ἡ θέλησις, ἥτις ἐντελῶς ὑποτάσσεται εἰς αὐτόν, θριαμβεῖ πρῶτον καθ' ἑαυτῆς, συμπελεκόμενη εἰς δεινὰς μάχας μεθ' ὅλων τῶν ὀρέξεων, καὶ νικῶσα καὶ τρέπουσα εἰς φυγὴν ὅλους τοὺς πειρασμούς. Ὁ Θεὸς θὰ μὲ σώσῃ καὶ ἐγὼ θὰ ἀγωνισθῶ διὰ νὰ σωθῶ τῇ βοηθείᾳ αὐτοῦ. Ἀλλ' ἐὰν ἀπωλεσθῶ, οἱ ἐχθροὶ τῆς ψυχῆς καὶ τὰ θανάσιμα ἁμαρτήματα δὲν θὰ εἰσέλθωσι κεκρυμμένα καὶ ὑπὸ συνθήκην εἰς τὸ φρούριον τῆς συνειδήσεώς μου, ἀλλὰ μὲ σημαντικὰς ἀναπεπταμένας, κυριεύοντα αὐτὸ ὁλόκληρον δι' αἵματος καὶ πυρός, μετὰ δεινοτάτην πάλην.

Κατὰ τὰς τελευταίας ταύτας ἡμέρας ἔσχον εὐκαιρίαν νὰ ἐξασκήσω τὴν ὑπομονήν μου τὰ μέγιστα, καὶ νὰ σκληραγωγῶ τὴν φιλαυτίαν μου διὰ τοῦ σκληροτέρου τρόπου.

Ὁ πατήρ μου ἠθέλησε νὰ ἀνταποδώσῃ εἰς τὴν Πεπίταν τὸ πρόγευμα τοῦ κήπου καὶ τὴν προσεκάλεσε νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν ἑπαυλίαν του, τοῦ Pozo de la Solana. Ἡ ἐκδρομὴ ἐγένετο τὴν 22 Ἀπριλίου. Δὲν θὰ λησμονήσω ποτὲ τὴν ἡμερομηνίαν ταύτην.

Τὸ Pozo de la Solana ἀπέχει πλέον τῶν δύο λευγῶν ἀπὸ τοῦ χωρίου τούτου, καὶ ἔως ἐκεῖ ὁ δρόμος γίνεται ἐφ' ἵππου.

Ἐγὼ, ἄτε μὴ μαθὼν ποτὲ ἱππασίαν, εἶχον συνωδεύσει τὸν πατέρα μου, εἰς ὅλας τὰς προηγουμένας μου ἐκδρομὰς, ἐπὶ ἡμιόνου ἡσύχου καὶ λίαν ἡμέρου, καὶ ἥτις, κατὰ τὴν ἑκφρασίν τοῦ Dientes, τοῦ ἡμιονηγοῦ μου, εἶνε εὐγενεστέρᾳ τοῦ χρυ-